

kteří jsou v zemi, kteří jsou v podzemí, kteří jsou v prarodstvu, kteří jsou v končinách smutku, kteří jsou v Nilu, kteří jsou v ešéném Peu, v Cherrahou, nebo v Ebozu, pak budou obětí řectvo a koláčce, budou hněteny bílé chleby, bude dodáváno zvířou sdělávána pravidla, pak bude poháněna Reova loď oběvy.

a neznají únal dřive jeho jména, nepozná je ani nyní. Kdo nepodost z čarovné ochrany Sepiova života, neboť Hathor má r zástěmka. Sestra a manželka Sepiova, strážkyně velkého pole, řekla: „Hled, ty jsi přišel, já sás a tvé srdce se raduje, protože bylo nadrženo, aby ti byli vydáni tvoji známí.“

Sepi přichá a jeho srdce se raduje, protože jsou mu vydáni je a jejího srdce se radují, když se blíží, rozkládajíce po zemi pozuje od toho, co se dělá Esetě, od prací pro Nutu, od velkých práce pro Lva a Lvici. Každá duše a každý bůh svoluje, aby jeho hlava ušla stínadlu Reovu. jest dopřáno.

5. VLASTNÍ ŽIVOTOPIS SINUHETŮV.

Kníže, správce královských statků v zemích asijských beduinů, skutečný přítel krále, kterého on miluje, průvodce Sinuhet, vypravuje:

Byl jsem průvodcem, jenž provázal svého pána, sluhou královského harému dědičné kněžny, velké přízně poživačící manželky krále Senvosreta, odpočívajícího v Chnemesovu, dcery krále Amenemheta, odpočívajícího v Kenofru, ctihodné paní Nofry.

Roku 30., třetího měsíce doby záplavy, sedmého dne vstoupil Bůh, král Horního a Dolního Egypta, Sehetepjebre do svého horizontu. Vzněl se k nebi a spojil se se sluneční kouli; ja údem Boha, splýnul s tím, jenž ho zplodil. Zmlklo sídelní město, srdce poddaných byla stížena hořem, obě vysoké brány se zavřely; dvořané seděli s hlavami v klíně a lid naříkal.

Jeho Veličenstvo poslal totiž vojsko do Libye a nejstarší jeho syn, dobrý Bůh Senvosret, byl jeho velitelem; byl poslán, aby porazil eizince, aby zjimal obyvatele země libycké, a nyní se vracel a přiváděl z Libye zajatce a nesčetné množství dobytka všeho druhu. Přátelé z královského paláce poslali zprávu na západ, aby oznámili královskému princovi, co se v královském paláci stalo. Poslové setkali se s ním na cestě a dostihli ho večer. Nikdy nespěchal více! (Jako) sokol odletěl se svým průvodem, neznámiv toho svému vojsku. A hle! Bylo vysláno poselství ke královským princům, kteří byli s ním při tomto vojsku, a jednomu z nich se dostalo vyzvání. Byl jsem vzhůru a zaslechl jsem, co řekl; když totiž mluvil, byl jsem nedaleko. Srdce mé bylo rozrušeno, mé ruce zůstaly nehybně tkvět a všecek jsem se třásl. Kvapem dal jsem se na útěk, abych si vy-

hledal místa k úkrytu a pustil jsem se do křoví, abych se vyhnul cestě i chodcům; ubíral jsem se na jih, nemaje však v úmyslu jít do sídelního města, neboť jsem se domníval, že nastane vzpoura, a nedoufal jsem, že bych ji přežil.

Přepравil jsem se přes rameno Nilu v okolí osady Smokvoně,* dostal jsem se na ostrov krále Snofra* a strávil jsem tam den v polích. Na úsvitě vydal jsem se na cestu, a když už byl den, setkal jsem se s mužem, stojícím na ústí cesty; uctivě mne pozdravil, neboť se mne bál. Když nastal čas večere, dostal jsem se do města Býkú* a přepравil jsem se po nákladní lodi bez kormidla, dít západnímu větru. Přesl jsem východně od lomu Bohyně nebes, paní Červené Hory. Pak dal jsem se na sever a minul jsem Královské zdi, jež byly vystavěny, aby zadržovaly asijské kočovné kmemy. Maje strach, aby mne nespatriili hlídači, kteří toho dne na zdech hlídali, schoval jsem se do křoví; večer jsem se dal zase do chůze, a když se rozednilo, došel jsem k Petenu a zastavil jsem se u Hořkých jezer. Přišla na mne žízeň a schvátla mě; měl jsem vyprahlé hrdlo a krk mě pátil [tak, že] jsem [si] řekl: „Teď okusím, co jest smrt.“ Tu však jsem zaslechl bučení dobytka, vzpružil jsem se a ovládl jsem své údy a spatřil jsem asijské kočovníky; jejich vůdce, jenž byl [kdysi] v Egyptě, mě poznal. Dal mi vodu, svařil mi mléko a já šel s ním k jeho kmeni. Dobře se mnou nakládali. Putoval jsem s nimi ze země do země; odešel z Kěpnu přišel jsem do Kadimy a strávil jsem tam jeden a půl roku.

Jednou dal si mě předvésti Amuiv syn Nensi, jenž byl knížetem v horním Retenu a řekl mi: „Povede se ti u mne dobře, protože umíš egyptsky.“ To řekl, protože mě dobře znal; slyšel totiž, že jsem všestranně vzdělán, jak svědčili o mně Egypťané, kteří byli tam u něho.

Pak se mne otázel: „Proč jsi sem přišel? Stalo se snad něco v sídelním městě?“

Odpověděl jsem: „Král Horního i Dolního Egypta Sehetepjebre odebral se do horizontu a není známo, že by se přitom něco stalo.“ Mluvil jsem však nepravdu, neboť když jsem se vracel z válečné výpravy proti Libyi, mluvilo se o čemsi přede mnou, čím mé srdce bylo tak pobouřeno, že mě rozvaha opustila, a co přivedlo mě k útěku do ciziny. Neměl jsem odsuzován, nebylo mi pliváno do obličeje, nezaslechl jsem nic potupného, nebylo vysloveno jméno mé ústy hlásatele — nevím, co přivedlo mě do této země; jako by to byla prozířetelnost boží.“

Po té řekl mi: „Co se stane s tou zemí bez tohoto znamenitého boha, před nímž byl v cizině strach jako před bohyňní Sachmetou v roce morové nákazy?“

Odpověděl jsem mu, řka: „Hle, syn jeho vešel do paláce a ujal se dědictví svého otce. Jest to bůh, jemuž není rovně. Není nikoho, kdo by ho předčil; jest moudrý, má znamenité úmysly, přinašející dobro jsou jeho rozkazy. Přistupuje se k dlu nebo upouští se od něho podle jeho vůle. On podmaňoval cizí země, zatím co otec jeho dlel ve svém paláci a oznamoval mu svá ustanovení o tom, co se má státi.“

On jest vítěz, jenž jest činný svým mečem,

on jest hrdina, jemuž není rovně.

Jest ho viděti, jak se vrhá na lučištníky
a jak přepadá bojovníky.

On krotí rohy a oslabuje ruce,

takže jeho nepřátelé nejsou schopni se uspořádati.

Jest rozjařen, když drtí čela;

něže se udržeti v jeho blízkosti.

Jest dlouhými kroky kráčejející, jenž hubí utíkajícího;
není útočiště pro ty, kteří se k němu obracejí zády.

Jest urputný v hodině pronásledování;
jest vždy obrácen čelem vpřed, nikdy se neobraací zády

k nepříteli.

Jest neohrožené myslí, když vidí davy
a nenechává zahnízdit se nečinnosti do svého srdce.

Spěchá vpřed, když spatří východní národy,
a radostí jeho jest napadati lučičtíňky.

Chápe se štítu svého a drtí nohama svýma,

aniž musí opakovati svůj smrtící úder.

Není nikoho, kdo dovede zadržeti jeho zbraň,
není nikoho, kdo dovede napnouti jeho luk.

Lučičtí utíkají před ním,

jako před mojí Veliké bohyně.

Když bojuje, nezná konce;

nešetí nikoho, až nikdo nezbude.

Jest milostivý a velice vladný, a dobyl si lásky,
takže sídelní město ho miluje více než sama sebe.

Jásají mu vstříc více než svému Bohu
a neustále jsou kolem něho muži i ženy, radující se nad ním.

Jest král, jenž byl útočný už ve vejci,
a jeho obličej byl uhrančivý od jeho narození.

Jest rozmnožovatelem toho, co se narodilo s ním;

jest jediný od Boha seslaný.

Země tato se raduje, že on jí vládne,
neboť jest rozšiřovatelem hranic.

On dobude země jižní
ale nemyslí na země severní.

On byl zrozen, aby pokořil kočovné kmény asijské,
aby rozšlapal Beduiny.

Pošli k němu a oznam mu své jméno; nerouhej se, přeje
si: ať záhuba stihne Jeho Veličenstvo! Neboť on nepřes-
tane dobře činiti zemi, která jest jeho spojencem.“

On mi na to řekl: „Jak dobře jest Egyptu, když ví jak
jeho král jest silný! — Hleď, když jsi zde, zůstaň u mne;
odměním se ti dobře!“

Dával mi přednost před svými dítkami, zasnoubil mě se
svou nejstarší dcerou a dal mi vybrati si z území jeho,
z nejlepších, která mu patřila na hranici jeho říše s jinou
zemí. Jest to krásná země, Jaa* jest její jméno. Daří se
v ní flky a réva, takže poskytuje více vína než vody. Má
hojnost medu a olivového oleje, a ovoce všeho druhu roste
na jejích stromech. Daří se tam ječmen i pšenice a nes-
četné množství dobytka všeho druhu. Mnoho bylo také toho,
čeho se mi dostávalo, protože jsem byl milován.

Dále učinil mě knížetem nejznamenitějšího kmene své
země. Denně byly mi připravovány chleby, den ze dne víno,
vařené maso, pečená drůbež mimo horskou zvěř — bylo
totiž pro mne loveno a mně předkládáno ještě mimo to, co
mi ulovili moji chrtové — a bylo mi připravováno mnoho
pokrmů mléčných všemožně upravovaných.

Mnoho roků jsem strávil takto a mé dítky se staly stat-
nými; každý můj syn podmanil si svůj kmen. Každý posel,
jenž se ubíral na sever nebo na jih do sídelního města, za-
stavil se u mne, neboť jsem každého pohostil. Dal jsem
vodu žíznivému, dopravil jsem zbloudilého na pravou cestu,
ujal jsem se oloupeného. Když asijská Beduini nabýli smé-
losti k odboji proti knížatům země, poradil jsem těmto, jak
si mají vésti.

Kníže z Retenu určil, abych po mnoho let byl velitelem
jeho vojska. Obyvatelům každé země, do které jsem vkročil,
způsobil jsem porážku a zahnal jsem je od jejich pastvin
a studní; ukořistil jsem jejich dobytek, a jejich lidi jsem
odvedl do zajetí; odňal jsem jim jejich potravu a pobil jsem
je svým mečem, svým lukem, svými pochody a svými zna-
menitými plány. Za to dostalo se mi jeho přízně; on miloval

mě, protože věděl, že jsem statečný a vážil si mne více než svých dítek, protože viděl, jak silné jsou mé paže.

Jednou přišel obr z Retenu a vysmíval se mi v mém stanu; byl to slák, jemuž nebylo rovně: pokoriv celý Retenev, řekl, že se bude se mnou potýkati; myslili, že mě kmené. Kníže se se mnou radil a já jsem mu řekl: „Neznám ho; nejsem přece spojencem jeho, abych se směl procházeti po jeho táboru; či snad bych směl otevřít bránu jeho města, nebo zbořit jeho hradby? Jest to nesmysl, když se mu zdá, že zastávám úřad jemu příslušející. Hle, jsem jako býk vyhnáný od svého stáda uprostřed stáda cizího. Býk ze stáda napadá ho a dlouhohrý se sápe na něho. Zdaž dostane se podřízenému lásky na pouhý rozkaz nejvyšší hlavy? Nikdy nestane se cizinec spojencem obyvatele Deltý; neboť co by mohlo vodní květinu připoutati ke skále?”

Když býk si přeje boje, zdaž statečný býk se rád dává na útěk ze strachu před tím, jemuž se vyrovná? Přeje-li si bojovati, ať vysloví své přání! Což neví Bůh, co jest mu (t. j. slákovi z Retenu) usouzeno, když ví, co a jak se děje?”

V noci napial jsem svůj luk, připravil jsem si šípy, nastřel jsem svou dýku a vyleštil jsem si svou zbroj.

Když se rozednilo, přišel lid z Retenu, podnikl své soukmenovce, takže se shromáždilo obyvatelstvo ze všech území obou polovic Retenu.

Srdce všech planula pro mne, ženy i muži křičeli; všichni mě litovali, říkajíce: „Což jest někdo tak silný, aby mohl s ním bojovati?”

Jeho štít stál stranou a jeho sekera a náruč jeho kopí padla za mnou na zemi, neboť jsem se vyhnul jeho zbraním a nechal jsem je bezúčinně přelétnouti přes sebe. Na to vyřtíli jsme se na sebe. Když mě napadl, vystřelil jsem na

něho a šíp uváznuł mu v zádech. Vykríkl, padl na nos a já dorazil jsem ho jeho sekerou.

Vyrazil jsem vítězný výkřik, stoje na jeho hřbetě. Všichni Asiaté řvali, já jsem vzdával chválu bohu Moncovi, lid poraženého nařikal pro něho. Kníže Nensi, syn Amuův mě objal. Vzal jsem si majetek poraženého a ukořistil jsem jeho stáda. To, co hodlal učiniti mně, učinil jsem já jemu. Vzal jsem si to, co bylo v jeho stanu, a vyplnil jsem jeho tábor. Stal jsem se tím slavným, rozmnožil jsem své bohatství a rozhojnil jsem své stáda.

To tedy učinil Bůh, aby usmířil toho, na něhož zanevřel, a jehož vypudil do cizí země. Dnes se jeho srdce udobrilo.

Psanec kdysi se dal na útěk

a dnes se mluví o mně s úctou v sídelním městě.

Přizil se kdysi hladem se plazící

a já dnes dávám chléb svému sousedu.

Kdysi nah opustil muž svou zemi

a já se dnes stkvím v šatech z jemných látek.

Sám kdysi běhal muž, nemaje posla,

a já mám dnes množství poddaných.

Krásný jest můj dům, rozsáhlé jest mé sídlo

a v sídelním městě se na mne vzpomíná.

Bože kterýkoliv, jenž jsi způsobil tento útěk, buď mi-lostiv a přiveď mě zpět do sídelního města! Snad je ti možno dáti mi spatřiti místo, na němž neustále dlí mé srdce; neboť co jest důležitější pro mne, než aby mrtvola má pohřbena byla v zemi, v které jsem se zrodil? Pojď a sejmi se mne tuto tíží! Potkalo mě štěstí, že mi Bůh pro-kázal milost; kéž učiní tak ještě jednou a dopřeje spoko-jeného konce tomu, jehož učinil kdysi ubohým! Kéž se slituje nad tím, jehož dohnal k tomu, aby žil v cizině! Zdaž

bude dnes milostiv, vyslyší prosbu vzdáleného a sejme svou ruku s toho, jehož srazil k zemi, a dovede ho na místo, ze kterého jej vyvedl?

Kéž se nade mnou smiluje egyptský král, abych žil jeho milostí, abych obstarával potřebu paní země, která jest v jeho paláci, a abych poslouchal rozkazů jejich dítek! Kéž by omládlý mé údy, neboť stáří přišlo a slabost mě schvátla; oči mé jsou těžké, ruce mé se třesou, nohy odpirají choditi, srdce umdlévá. Blíží se mi okamžik odchodu ze světa a brzy mě odnesou do sídla věčnosti. Kéž bych směl sloužiti paní vesmíru, kéž by mi vypravovala o kráse svých dítek, kéž by věčně prodlévala nade mnou!

Vypravovali Veličenstvu králi Horního i Dolního Egypta Cheperkarovi o mém stavu, a Jeho Veličenstvo poslal mi královské dary, aby mi způsobil radost jako knížeti cizí země a královské dítky, které jsou v jeho paláci, oznámily mi svá přání.

Opis rozkazu, jenž mi byl poslán o mém návratu do Egypta.

Královský rozkaz Hora Anchemesveta, pána korun obou zemí, Anchemesveta, krále Horního i Dolního Egypta Cheperkara, syna Reova Senvosreta — kéž žije na věky věkův — přivodci Simuhetovi:

Hle, přináší se ti tento královský rozkaz, aby ti bylo oznámeno toto:

Prošel jsi cizí země a přišel jsi z Kadimy do Retenu. Co jsi provedl, aby se zakročovalo proti tobě? Putoval jsi ze země do země dle rady, kterou ti dávalo tvé srdce. Nepobuřoval jsi, aby bylo nutno odmítnati tvé řeči. Nemluvil jsi v radě knížat tak, aby se tvým výrokům kladl odpor. Pohnutky, která vedla tvé srdce, nebylo nikdy v mém srdci proti tobě. Tvé nebe, které jest v paláci, trvá a jest dosud svěží, a její hlava jest ozářena královskou mocí země. Také

její dítky jsou v královském paláci. Budeš dostávatí nádherné věci od nich a budeš žíti z jejich darů. Až se vrátíš do Egypta, spatříš sídelní město, v němž ses zrodil, po-líbíš zemi před oběma velkými branami a budeš společen s královskými přáteli. Hle, nyní ses již přiblížil stáří, ztratil jsi mužnou sílu a myslíš na den pohřbu a odchodu na věčnost. Jsou pro tebe připraveny mísy s množstvím olejí a obinadel, zhotovených rukama bohyně Tajety; do-stane se ti slavnostního průvodu v den pohřbu, zlatého obalu s hlavou z lapisu lazuli a nebe se bude rozprostírati nad tebou. Budeš položen na saně, býci tě potáhnou a zpě-váci půjdou před tebou. Přede dveřmi tvé hrobky se bude provozovati pohřební tanec. Budou pro tebe odříkávány obětní modlitby a bude porážen [dobytek] u tvých obětních dveří. Tvé sloupové síně vystavěny budou z bílého mramoru uprostřed hrobek královských princů. Nepotká tě smrt v cizině, nepohřbí tě asijsí Beduni, nebudeš zahalen do beraní kůže. — Pamatuj na svou mrtvolu a vrať se! Právě když tento rozkaz mne došel, stál jsem uprostřed svých soukmenovců. Když mi byl předčítán, vrhl jsem se na břicho, sbíral jsem prach a sypal jsem si jej na vlasy. Pak jsem pobíhal po táboře, jásaje, a pravil jsem: „Jak jest to možno, že se toto činí pro mne, jehož jeho srdce zavvedlo do barbarské ciziny? Dobrý jsi, milostivý, jenž vysvobuzuješ mě od smrti; neboť ty to způsobilš, že strávím konec svého života v domově.“

Opis odpovědi na tento rozkaz:

Sluha harému Simuhet praví:

„V největší spokojenosti žiji!“

Dozvěděl ses o tomto útěku, na nějž jsem se dal z neznalosti Tvého ducha, dobrý Bože, pane obou zemí, jehož mluje Re a odměňuje Monev, pán Vesetu.

Amón, pán trůnů obou zemí, Sebekre, Hor, Hathor, Atum se svým devaterem bohů, Sopdev s krásnou duší, Semserew Hor východu, Paní severu, spočívající na Tvé hlavě, sbor bohů v pravodstvu, Minhor, sídlící v cizině, Vereret, paní Puntu, Nut, Harverre a všichni bozi Egypta a ostrovů v oceánu ať dají život a zdar Tvému nosu, ať obdarí Tě svými dary a dají Ti věčnost, nemající hranic, a nekonečnost, nemající mezí! V zemích i na pouštích se vypravuje o hrůze před Tebou, neboť jsi zkroutil všecko, kolem čeho krouží slunce. To jest mé přání mému pánu, jenž zachránil mne pro západní říši.

Pán poznání, jenž zná lidi, poznal v královském paláci to, co jsem měl strach vysloviti, neboť jest mi těžko mluvit o tom. Bože, jenž jsi veliký jako Re, jenž udílí chytrost tomu, kdo se sám o sebe stará; jsem v rukou Tvých, jenž staráš se o mne, a odevzdávám se do Tvé vůle, neboť Tvé Veličenstvo jest vítězný Hor a ruce Tvé jsou dosti silné proti všem zemím.

Ať rozkáže však Tvé Veličenstvo, aby propuštění byli Meki z Kadimy, Chentious z Chentkeši a Mennus ze země Fenechů; jsou to knížata poctivých jmen, kteří Tě milovali, nyní však nepamatuje se na ně a přece Retenev patří Ti právě tak, jako Tví chrtové.

Hled', dal jsem se na útěk nevěda o tom, nemaje toho v úmyslu a nepřemýšleje o tom. Nevím, co mě odtrhlo od místa, na němž jsem dlal. Bylo to jako sen, jako když muži z Deltý se zdá, že jest v Jebu, nebo muži s bažinatého kraje, že jest v severní Nubii. Nebál jsem se, nikdo mne nestíhal, neslyšel jsem nic potupného, nebylo slyšeno mé jméno z úst hlasatele; leč mé údy se chvěly, mé nohy ubíhaly, mé srdce mě vedlo, a bůh, jenž řídil tento útěk, mě táhl; vzdýť jsem před tím nebyl opovázlivcem, a muž znající svou zemi ví, že Re seslal strach před Tebou na svět, a že ve všech cizích

městech jest hrůza před Tebou. Jsem-li v sídelním městě, nebo jsem-li zde, Ty můžeš obklíčiti tento horizont, neboť sluneční koule září podle Tvého přání, voda z řeky se pije, když Ty si toho přeješ a nebeský vzduch se dýchá, když Ty to dovolíš.

Proto složil jsem svůj vezírský úřad, který jsem zde spravoval, když ke mně přišlo poselství. Tvé Veličenstvo může učiniti co chce, protože se žije dechem, který Ty dáváš.

Re, Hor a Hathor mlují Tvůj vznešený nos a Moncev, pán Vesetu, si přeje, aby žil na věky.“

Bylo mi dopřáno strávit ještě den v Jan,* abych mohl odevzdati majetek svým dítkám. Můj nejstarší syn se stal náčelníkem mého kmene. Můj kmen i všechny můj majetek jsou v jeho rukou, i moje nevolnictvo, všecka má stáda, moje plodiny i všecky ovocné stromy.

Dal jsem se na cestu k jihu a putoval jsem po Horových cestách. Tamější velitel, jenž velel posádce, poslal do sídelního města, aby podal o tom zprávu, a Jeho Veličenstvo vyslal obratného správce rolníků královského paláce a s ním nákladní lodi naložené královskými dary pro Beduiny, kteří mě provázeli, vedouce mne k Horovým cestám; představil jsem každého z nich jeho jménem. Na další cestu jsem se vydal s rozvinutými plachtami. Všichni kuchari byli při své práci. Varily se pokrmy a připravovaly se nápoje kolem mne, až jsem dostihl města Uchvatitelky obou zemí.*

Když se druhého dne rozednilo, přišlo deset mužů, povolali mě k audienci, a deset mužů šlo a vedlo mne do paláce. Mezi sochami bohů sklonil jsem se čelem k zemi. Královské dítky stály v bráně, přicházejíce mi vstříc a královi přátelé, uvádějící do sloupové síně, uvedli mě do přijímací komnaty.

Našel jsem Jeho Veličenstvo na velikém trůnu ve zlatě

komnatě. Padl jsem na své břicho, nevěda o sobě, před tímto bohem, jenž mě přivětivě oslovil, jako člověk, jenž jest zavlečen do temnoty; má duše zmizela, mé údy ztrnuly a mé srdce nebylo v mém těle, abych mohl rozeznati život od smrti.

Jeho Veličenstvo pravil jednomu z přátel: „Zdvihni ho, ať může se mnou mluvit!“ A dále řekl Jeho Veličenstvo: „Hleď, vrátil ses, prošed cizími zeměmi po útěku, na nějž ses dal. Uchvátilo tě stáří, dosáhl jsi kmetského věku; není to tedy malíčkosť, že bude náležitě pohřbena tvá mrtvola, a že nebudeš zahrabán barbary. Nebud', nebud' již nemluvným a odpovídej, když jsi osloven!“

Boje se trestu, odpověděl jsem tak, jak odpovídá bojící se: „Co praví mi můj pán? Kéž bych mohl odpovídati! Není to však má vina, že neodpovídám, jest to ruka boží. Jest úzkost ve mně jako ta, která způsobila osudný útek. Hleď, stojím před Tebou, Tvůj jest můj život; ať činí Tvé Veličenstvo co chce!“

Jeho Veličenstvo dal přivésti své dívky a řekl královně: „Hle, Simuhet, jenž přišel jako Asiat, jehož přetvořili Beduini!“

Ona vyrazila ze sebe mocný výkřik i královské dívky křičely, volajíce na Jeho Veličenstvo: „To jistě není on, králi, pane náš!“

Jeho Veličenstvo řekl: „Jistě jest to on!“

Tu přinesly své nákrční řetězy, své hole a svá sистра ve svých rukou a podávaly je Jeho Veličenstvu, říkáuce:

„Vlož své ruce na tento krásný řetěz, králi, na tuto okrasu paní nebes.

Nechť Zlatá bohyně dává život Tvému nosu a Paní hvězd nechť spojí se s Tebou.

Koruna Horního Egypta pluje po vodě,

koruna Dolního Egypta pluje proti vodě,

a jsouce spojeny, sjednocují se výrokem Tvého Veličenstva. Ochramná bohyně obou Egyptů spočívá na temeni Tvé hlavy, abys odvracel poddané od zla, a milostiv je Ti Re, pán obou zemí.

Zdar Tobě, jakož i paní vesmíru.

Otup svůj roh, odlož svůj šíp, dej dech tomu, kdo ho nemá, dopřej nám krásné radosti ze společnosti tohoto syna severu,

Asiata narozeneho v Egyptě,

jenž se dal na útěk ze strachu před Tebou, jenž opustil svou zemi z hrůzy před Tebou; Neboť není plachý obličej toho, kdo pohlédl do Tvého obličje, a nebojí se, když jeho oko pohlédlo do Tvého oka.“

Jeho Veličenstvo odpověděl: „Ať se nebojí, ať nemá strachu! Bude přítelem mezi knížaty a bude vřaděn mezi dvořany. Odejďte nyní do soukromé části paláce, a ať ho učí spravovati jeho úřad.“

Vyšel jsem z přijímací síně, královské dívky mi podaly své ruce a šli jsme ven za obě veliké brány.

Byl jsem ubytován v domě královského prince. Byla v něm nádhera; byla tam koupelna, obrazy horizontu, drahocennosti z královské pokladny, oděvy z královského plátna, nejjemnější masti a oleje. Vysocí úředníci královští, které on miloval, byli ve všech komnatách a všichni kuchaři byli při práci. Po dlouhých letech zase byl jsem oholen a mé vlasy byly učesány. Nečistota byla zanechána pouští a dosavadní oblek Beduinům. Byl jsem oblečen v jemné plátno, natřen jemnými oleji a spal jsem na posteli, zanechav písek těm, kteří na něm bydlí a olej ze stromů těm, kteří se jím natírají.

Byl mi dán dům jaký patří správci statků a jaký mají královi přátelé; mnoho tesarů jej stavělo a všechno dřevo bylo nově opatřeno. Pokrmy byly mi přinášeny třikrát i čtyřikrát denně z královského paláce mimo to, co mi bez ustání dávaly královské dítky.

Také mi byla vystavěna kamenná pyramida mezi pyramidami. Představený kameníků pyramidy vyměřil její půdorys, mistři malířští malovali, mistři rytci ryli a správce všech druhů byly uloženy do šachty, bylo zhotoveno všechno její nářadí, ustanoveni pro mne kněží mého ducha a určen pro mne zádušní statek s polnostmi před městem, jak se to dělá nejpřednějším příteli králova. Má socha byla pozlacená a její zástěra byla z nejlepšího zlata; sám Jeho Veličenstvo to byl, jenž ji dal zhotoviti.

Nikdy nebylo prostého člověka, jemuž by bylo učiněno něco takového.

Tak žil jsem v přízni krále, až přišel den odchodu.

Dospělo se od začátku ke konci, jále bylo nalezeno v knize.

6. NAUKA MÍSTODRŽITELE HLAVNÍHO MĚSTA, VEZÍRA PTAHOTA.

Za Veličenstva krále Horního a Dolního Egypta Assosho, zjičňho na věky věkův, místodržitel hlavního města vezír Ptahotpe řekl:

„Králi, můj pane!

Dostavilo se stáří, nastal kmetský věk; přichází zbledovanost, slabost se znovu dostavuje, zdětinštělý stále polehává.

Oči slábnou, uši hluchnou, síla propadá zkáze, srdce nemá klidu; ústa mlčí, nemajíce co říci, paměť vypovídá službu, zapomínajíc na věřejšek, nos jest ucpan a nemá čichu.

Trudno je státi i seděti; i kosti jsou choré věkem.

Co bylo dobré, stává se špatným, všechna chuť přechází.

Zlé ve všem všudy je to, co stáří působí lidem. Poruč mi opatřiti si někoho, kdo by mi byl oporou, ať mu povím slova těch, kteří jsou poslušni, i myšlenky předků, kteří byli poslušni bohů, ať se totéž činí i pro tebe, ať je zažehnáno utrpení z národa, a ať ti slouží oba břehy.“

Veličenstvo, tento bůh odpověděl:

„Vychovej si ho k věcem vynikajícím, ať budí obdiv dítek šlechticů, ať vejde do něho poslušnost a všechna poctivost. Řekni mu, že se nikdo nenarodil moudrý.“